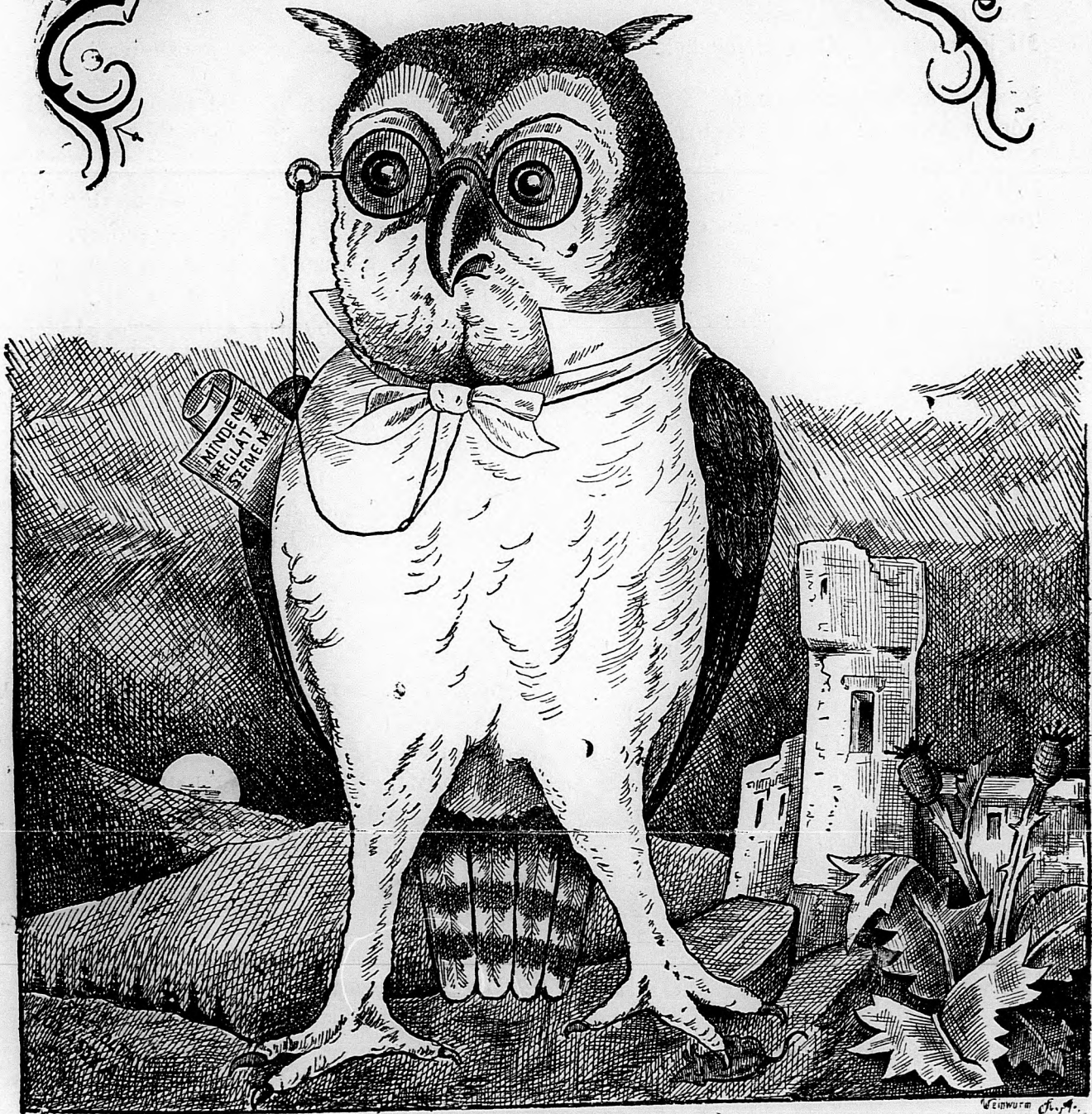

BAGOLY

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ-TULAJDONOS:
LOVASSY ANDOR.

SZERKESZTŐSÉGI IRODA ÉS KIADÓHIVATAL:
NAGYVÁRAD, URI-UTCZA 5. SZÁM.
LANG JÓZSEF KÖNYVNYOMDÁJA.

Megjelenik vasárnaponként.

ELŐFIZETÉSI ÁRA:

Egész évre	-----	8	lrt.
Fél évre	-----	4	¢
Negyedévre	-----	2	¢

Egyes szám'ára 16 kr.

CSAK EGY NAPOT . . .

Egy napot kértek, ügyebár, csupán?
Ti csöndes, jámbor, fűbeszötte hantok,
Túl, túl a nagy hullámverés zaján
Különben úgy se sokszor hivatottok.
Fölhúzva állig szemfedőitek,
— A lenge, mégis szörnyü sűrű leplet —
Alusztok álmat, mely vak és siket,
Mi is feledünk, hát ti is feledtek.

Igaz biz a', nagy arrogancia
Vón is kívánni: gondoljunk tirátok,
Mikor már csontotoknak is hija,
Bájt és erőt az enyészet lerágott.
Tudjuk ma már: ha szépen elteszünk,
Parádésan, — többé föl sem neszeltek,
S ha oszt kissé hálátlanok leszünk,
Nem fogtok fülön, hazajáró lelkek.

Guny tárgya volna pillánkon a köny;
A sírra dobtuk — mi közünk a röggel?
A kegyeletlen, elfásult közöny
A sírokat megüli renyhe köddel.
Isten hozzádot int a szemfedő —
Egy tarka kendőt nehezebb feledni! . . .
Egy pár perczet kér ma a temető,
Míg egy imát — kurtát — lehet rebegni.

Hisz ünnepe oly sok van az örömnék!
Dalos, virágos a föltámadás.
Im a templomból zászlókkal kijönnek,
Nem is processió ez, lám, de nász,
Mely egybefűzi édes égi frigyben
Az örökléttel véges életünk —
S maga hirdeti a sirtörő Isten
— Hallelujah! — az örömet nekünk.

S rózsába öltözik minden, de minden
Piros-pozsgás nyár arany sugarán.
S dúsan, mint nábob, fényes, büszke színben
Ragyog, pompázik, pünkösd hajnalán.
Magas eszmékről, melynek szent a titka,
Kis gyermekajkon cseng a játszi dal,
Leszáll a tűz az égből arcaikra —
A Szentlélek — csöpp apostolival!

S karácsonyest! tülevelű fa ága,
Játékszer, mely fönségesb élet ad,
Mint a király almája, koronája,
Mint néked, hős! egy boglya myrtus-ág.
És büszke férfi, bölcs öreg, csodára,
Gyermekké lesznek mind, mind a nagyok.
És büszke férfi, bölcs öreg belátja,
Hogy ez a boldogság a legnagyobb!

Mindez miénk! . . . Im, egy napot azonban
Nekik is hoz mindég az őszi szél.
Keblünk a sír keblével összedobban,
Egy érzésben, mely tünő bár, de mély.
Hát hallgassunk a temető szavára,
Mely öröminken halkan reszket át.
Zörgő, sovány, szélkoppasztotta ág,
Hervadó sirdomb zizegő fűszála . . .

Szerények ők, nem kívánnak sokat,
Jerünk ki, nem baj, hogyha pusztá kézzel,
Koszoru, gyertya, hiu áldozat!
Jerünk ki egy kis friss emlékezéssel!
Távozni ugysis és feledni kell
A nagy zajban a nagy csend birodalmát . . .
De hisz, kik tőlünk jóban váltak el —
Ök odalenn maguk is *est* akarják . . .

SAS EDE.

NAGY IDŐK, NAGY EMBEREK!

XXXII.

KIRÁLY VIKTOR.

Mottó: A legelső magyar ember a *Király!*

Eddig hétköznapi, szürke embereket mutattunk be;
most egy *Király*-ról zeng az ének.

Egy olyan királyról, a ki kezei közt nem aranyos
jogart, hanem közönséges somfa-pálczát forgat, ki-
nek nem csillogó korona, hanem egyszerű posztó kalap
fedi értelmes fejét és a kinek nem puha bíbor trónja,
hanem közönséges, kemény nádszéke van!

Pedig tényleg fejedelmi vérből származott.
Vérszerinti rokona ő a megboldogult Victor Emá-
nuelnek.

Büszke is a nagy atyafiságra és most is erősen
állítja, hogy ősei Talián-országból szakadtak ide s
hogy bebizonyítsa vérenek olasz voltát, mohó étvágy-
gyal falatozza a szárdiniát, az olasz gesztenyét, a
mazsolát, a malagát, a narancsot és a citromot!

Fiatal korában nagy utat tett a délvidéken.

Gólya tollat dugott a kalapja mellé és elment
Rómába rokont látogatni.

Ünnepi díszbe öltözve jelentkezett a *Quirinálban*.

Király Victor.

Az ajtók kinyitlak előtte, a szolgák földig borultak és midőn a trón előtt megállt, így szólt az uralkodóhoz: hatalmas rokon! én *Király Victor* vagyok!

A derék *Victor Emánuel* megsodorta bozontos, nagy bajuszát és szintén bemutatta magát: kedves öcsém! én pedig *Victor király* vagyok.

Ezzel leszállt a trón zsámolyáról és egy lapos pusztit nyomott a körös-menti rokon domború homlokára.

A viszontlátás miatt nagy volt az öröm.

Három nap, három éjjel tartott a mulatság.

Az egész *Róma* illuminált; folyt a dínom dánom, meg a palernumi bakator; durrogott a pezsgő és húzták a csimpolyások a talp alá valót; szóval nagy lett a kedv az olasz udvarnál.

A királynéval tánczolt *Király Victor* és úgy megforgatta, úgy megperditette a felséges sógorasszonyt, hogy maga *Victor Emánuel* is így kiáltott fel: na ez a fiu ugyancsak rátermett a hejehujára!

A királynének is megtetszett a derék magyar legény és szemet vetett reá.

Másnap már kinevezték az udvar kegyenczét kamarásnak.

Nála állott a *kamara* kulcsa és csemegézhetett annyit, a mennyi csak a szemének szájának tetszett.

De *Király Victor* a déli gyümölcsnél jobb szerette a szép asszonyt és csakhamar forró pillantásokat vetett a *Victor Emánuel* feleségére.

A menyecske nem utasította vissza az ostromot és az udvarhölgyek nem sokára pikánsabbnál pikánsabb dolgokról kezdtek susogni.

Az olasz király fülebe is eljutott a hír; de nem akart hitelt adni a mendemondának; csak akkor tört ki féktelen haragja, mikor a királyné medaillonjában megtalálta a drága rokona *veres bajuszának* arany czérnával összekötözött szárait.

Na lett erre patália!

Király Victort számüzte *Victor* király.

A kegyvesztett ember még az nap bepakolt és megfürödvén a Tiberisben, neki indult a nagyvilágnak.

Sok ideig bolyongott idegen országokban, sok ideig kereste szerencsáját. A furfangos diplomaták biztatására felakart lépni talján-trónkövetelőnek, de végre lemondott magas vágyairól, fellegekig repülő ábrándjairól és visszatért Nagyváradra.

Megadta magát sorsának és a fejedelmi sarjadék fiskális lett; még pedig *fogas* fiskális.

Egészséges rágószervei messze ragyogtak, mint a kagyló zománca.

Egy néhány per után híre futott a kis prókátornak.

A vármegye megválasztotta tisztiügyésznek, gróf Zichy Jenő pedig kinevezte uradalmi főprókátornak.

A ipar-grófnak kedvencz embere lett «*domnu Victor*»; feltétlenül megbizott benne és a *Körösvölgyén* nem sokára kis király lett a kis *Király*.

Ő szabja meg a napiparancsokat, ha képviselő-

választás van, ő adja ki haszonbérbe az uradalmi erdőket, ha makktermés van.

El is nevezték a megyei urak a derék fiskalist *Makk Királynak*; *Zichy Jenő* gróf pedig, a ki nagyon szereti az ő embereit, az első magyar kártya-gyárban csináltatott egy játék nemzeti bibliát, melyben *Biczey Jánost*, a révi erdészt, *Tell Vilmosnak*; *Goruby Mártont*, a kakucsi alispánt zöld felsőnek; az öreg *Náb-róczky Antalt*, a tizfalusi határ öreg makkörzójét *Itel Redingnek*; *Kolárszky István* uradalmi ellenőrt *kujoni pásztornak*; a kis *Omisli Károlyt* makkalsónak; a cseh *Blahát* Geszler Hermannak; *Fieber Vilmost*, a derék polyákot veres hetesnek, *Togyerás Vaszalit*, a vén summárt pedig tökfilkónak pingálták le: adout alsó *Flatt Károly*, makk király pedig *Király Victor* lett.

És valóban olyan egészséges ő mint a makk; nem akar elfonnyadni, nem akar megöregedni; pedig van ám neki egy nagy betegsége, melyet úgy híznak hogy *hipochondria*.

Próbált már ő erre a bajára enyhülést és gyógyulást, de nem használt neki semmi; a doktor *Berko-vits* erős receptjét meg, — habár akarja — *mégsem tudja* használni.

Pedig, ha a tükörbe néz, gyönyörködhetik egészséges, jó színében; vagyha rápillant a segédjére *Fássy Lajosra*, akkor is büszkén kérheti, hogy ki az öregebb, *ki a kopaszabb?*

Már pedig a princípálisnál jobban elhullatta koponyája lombjait az audiát és annyi bizonyos, hogy tovább tart a leveles fa a száradó bokornál.

Régi szokásaiból csak egyet tartott meg: szereti fitogtatni, hogy ő egy királylyal rokon; ezt onnan következtetjük, mert minden nap elmegy a „*Magyar Király*“ kávéházba uzsonnázni.

Különösen azért szokott oda járni, mert *Waldmann Lajos*, a kávéház tulajdonos, minden évben elküldi a feleségét *Rómába* s mikor onnan visszatér, *Király Victor* rendesen megkérdi tőle, hogy mit csinál a kedves rokon: *Umbertó?*

Waldmanné rendesen elmosolyodik erre a furcsa kérdésre és csak azt feleli rá, hogy: tudja a *golya!*

Izé

ÚJ DON S Á G O K.

— **Személyi hír.** *Lord Halifax* amerikai korcsolyagyáros Nagyváradra érkezett. A jég hozta körünkbe!

— **Lesznek-e felolvasások?** Felelet, hogy: lesznek; de nem lesz hallgatóság.

— **A román király** péntek este városunkon keresztül utazott; utközben a *Familiát* olvasta és az ebédet visszarendelte.

— **Bevonult a czirkusz** és lehült az állandó színház iránt való lelkesedés.

— **A hideg idő miatt** nagyon elszaporodtak a czinkék.

— **Új bélyegeket** hoztak forgalomba, melyeknek az az előnye, hogy a rajtok levő gumminak édes íze van. Ezután lesz csak gyakori a bélyegnyalás.

DÖRDÜLÉSEK.

(Vadász mesék.)

A vércsorigi erdőben medve tanyázik; ide lenne
1 egjobb felállítani a biharmegyei *ezukorgyárat*.

Na barrátom! Mondja meg nekem, hol van a leg-
hamisabb *farkas*?

Látom nem tudja; hát megmondom én.

A leghamisabb *Farkass* Temesváron van; de az is
olyan, mint a *fogoly*-kötő: *ül*, még pedig a hűvösön.

Barrátom! Tanulja meg, hogy a pacsirtának a bűb-
ját *czélozza* és akkor mindig sebesebben repül a
nyomorult!

Barrátom! a multkor egy rókát lőttem és épen a
zuzdját treffeltem a hitvány bestiának.

A nyúl a leggyávább állat, mindig elszalad az én
lövéseimtől.

A multkor egy öreg vaddisznót találtam dögölve;
tele volt ólommal az agyara; bizonyosan én *plom-
bíroztam* meg valaha a vén harangost.

1878-ban, a mi erdőnkben annyi szalonka repke-
dett, hogy csak a pirított kenyéret kellett kitartani
és kész lett az ebéd.

Ma egy hete rápukkantottam egy darura; a hosszú
nyakú madár lekiáltott hozzám a magasból, hogy:
cur?

Na sohse hittem, hogy a szárnyas vadak latinul
beszélnek.

Tavaj ősszel három kopóm volt; mindenik kitűnő
kutya.

A legügyesebb a *Piff*, a leggyorsabb a *Paff* és a leg-
kitartóbb a *Puff*.

Ködös időben bogarásztam a cserjésben és reme-
kül hajtottak az én kutyáim.

Egyszer csak előtör a sűrűből valami állat; a jobb
csővel oda szólok neki: *piff*; erre kiugrik a másik,
bele durrantok: *paff*; jön a harmadik nesze neked:
puff!

Megyek oda; felteszem a szemüvegem, nézem kö-
zelről, hát ott látom felfordulva a *Piff*, *Paff*, *Puffot*.

Komolyan mondom, megkönnyeztem őket!

Ha valami vadra lőttem volna, bizonyosan elhibáz-
tam volna.

Dehát ilyen ez az én szerencsém!

KLÁRIKA.

Isztemem, Isztemem!
Bojzasztó szomoju
vadot!

Az én tisz toszozusz
töltöm, az én tisz *Szasz
Edém* beted.

Fáj neti a szive tőj-
néte, nilalit az ódaj-
bojdája; ilyentoj lenne
jó, ha vóna neti ed tisz
ódajbojdája.

Bojodatász téne néti,
de hijába, de hijába,
ninczen, a ti bojo-
daszsza.

Az én mamám med
nem endedi med, hed
ojvoszszádót czepe-

teszszet az én tisz Edusztám szájája.

Hej, pedid, be tedvesz, hej, pedid be édesz mézet
tudnét én czuppantani az ő tisz bajuszája.

Eszem a bajuszát!

Nade majd jobban lesz; hiszen czat a pajtosz-
todász ájtott med neti! Hej, mejt mindid isz tocz-
mába jáj.

Bezzed nem olyan szolid embej ő, mint az őjed
Dájboji bácia, a ti ejénesz fijatalszádánat töszönheti
józász, vijuló őjedszédét.

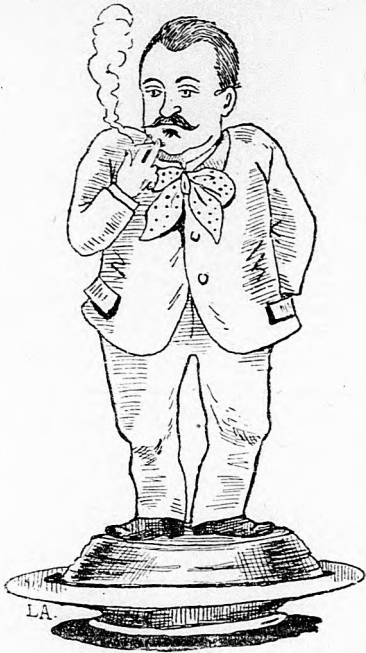
Hej, hod dönöjtödünt az őjed újba, mitoj a fejszöb-
leján isztozába eljön tőjülnézni; de azéj médisz czat
az ablatho johanot. ha látom ajja szétálni a tözvé-
leményt, a tisz *Szasz Edét*; mejt hiába, a fijatal
embej, czat fijatal embej!

A mujttoj isz ötöszttaptam a czilladászathól, mejt
mász czilladon jájt az eszem; az én tisz Edusztám
jagyodó tét szemén, a melylyel olyan bájoszan, olyan
taczéjoszan tud taczintani, hod majd elszedülöt a
villanászáto.

A szejelem szötét vejem; beleesztem, nem tadadam.
Hej, haj, biz a baj, medolvad a szívem, mint a vaj.
Czuhaj!

É D E S S É G E K.

— Feltalálja Rusz Károly. —

Jesszusom!

Milyen hirtelen lehűlt asz itó.

Emmopill állok asz ajtó előtt és nézsem eszt a fatyos filákat.

Mintenkinek czinkét fok asz orra.

Vremán, hitek fan! Note asz nem paj! Elmult a fatylalt-szeszon, most jön a hasé-szeszon.

Fetél alá szorul asz illusztriszszim szoszietás.

Népesetik a Rusz-féle konfiszeri! Tele fan asz úszlet!

Asz előkelő filák nálam aszszamblirozza makát; én fatyok a nap és a kék férűek a héliotrópok.

Mintik felém fortúlnak, mint a napraforkók.

Mekjelenik itt a kis szerepi króf, a *Károly*, a ki már ety főlekény és asz *Ötön fon Farkass, te Sítter*; a ki szintén karikatyűrűt físel asz ujján.

Mekfallom, hoty iritylem őket.

Te mit tehetek róla!

Asz én tolkom már enaltérabl, aszon már fortítani nem lehet.

Élem filákom, olyan fatyok, mint a tarás; szász rósáról szetem a mészet; te aszért lekjoppan fonszótom asz én kalampomhosz, asz én etyetlen *Csicsónémhoz*; nem csota, hisz mintik hiszelek a kis polont! Most is ő csinált nekem a tünikje maratékápol ety finom patiszt nyakkentőt.

Sokan mondták, hoty miért nem feszek ilyen fajta tolkokat inkápp a pótpa?

Te minek fetyek én a pótpa, mikor ott csak *kötni falót* lehet kapni.Erre aszt felelték, hoty én is naty *kötni faló* fatyok.

Na persze, hoty asz fatyok; magam is peűsmerem, hoty ety nőcsápító fatyog; kár, hoty már rottyik a pokám.

Jajjj! Te most sietek.
Kisasszony! Ety hasét.
Jön a mi *Joppahászink*, a mi közketfelt főispánunk.
KETFÉBE JÁROK; mert tőle sok fűkk és pelátom,
hoty asz ő pefolyása nélkül sohasem kapom mek asz
utfari szárító tituluszt.

Oh álmaim! Oh étes áprándjaim!

Füst!

Por!

Pára!

Üssük el!

Fucses!

FORDITÁSOK.

— Német versek magyar nadrágban. —

I.

Kiüríté egy hajtásra
A költő az üveget,
A részeget inté társa:
«Hadd már! Ittál eleget!»

»Nincsen eszed — szólt ez, a mint
A székéről leesett —
Lehet inni nagyon sokat,
De sohasem eleget!»

II.

Hogy megláttam, szép Ilonkát
Éjjel a holdfény előtt,
Keblemben a vágy szikrája
Olthatatlan lángra nőtt,
De hogy másnap megpillantám
S világos volt, nem setét,
Kioltotta a csalódás
Vágyaimnak szent tüzét.

III.

Kereskedni megy a kalmár,
Sokat, sokat nyerni vágy,
Otthon hagyja ifju nőjét
És egyetlen kis fiát,
«Hej hogy megnő majd vagyonom!»
Büszkén szól s hajóra száll;
Jó, hogy három év kitellett
S otthon ifju nője mellett
Három kis fiut talál.

Es Ernyő.

A biharmegyei bankban.

— Kérem sziveskedjenek ezt a száz dollárt beváltani.

— Sajnáljuk, de nem tehetjük, mert amerikai pénzt nem szoktunk beváltani.

— De kérem a bank *köteles* ezt beváltani.— Engedelmet kérünk, mi nem vagyunk *kötelesek*, hanem menjen az ur Borsos Jánoshoz, az *köteles*.

R E N D.

— Lassu Mátyás városi bakter búcsúzása. —

Na, a ki áldója van, víge az velágnak!
Mos mán látom, hogy nincseny pardony.
Zsendelyezik az renydőri kaczárnyát, válogattják
az legínyek legjavát.

Ugy bija! A nyomorikját meg kihánnják; mir mer,
hogy sorolás van.

Mirtik alá álléttják, a ki hévatalt akar.

Csakhogy nagyon szemem szedik az embert, mer
hogy takarosnak is, firisnek is, elevenek is kell
lenni.

A főcsorozó *Rinylér* feőkapetány, meg az óber
arcz *Hobányi*, folytomosan egymás ellen beszélnek;
mi ja feőorvosnak tecczik az nem guetzussa a feőka-
petányanak.

Rinylér urnak a sovány a kedves; *Hobányi* ur
meg a kövér iránt érdeklődik; mir mer? hogy ű is
degesz.

No én magam se tudom, hogy béjutok-é? Mer hát
én rám még nem került a vizitáció sorja.

Az anyukom vátig mongya, hogy: Matyikám! Matyi-
kám! ne menyny el katonának!

De én sutba csapom a dikicset, meg a sámfát
oszt aszt mondom, hogy csak azír is rendes renydőr
leczek; még pég takaros!

Bárcsak rám is kimondanak mán aszt a tóglikot;
hogy felhúzhatnám az uj mundért. Hej pég terhes
hévatal lesz az az uj hévatal. Nagyon nagy csen-
dessigbe vannak az bétörök, beztosan valami nagy
dologra készülnek; merhát ugy czokott a lenni, hogy
a nima idő után kél fel a czélvécz.

Nodehát könnyü lesz az uj embereknek nyomolni;
mivelhogy télre fordul az idő oszt hó esik; azon
pég meg lácczik a nyom.

Hej azír ám nehezebb a szógalat télen; mert az
gaz toroncok tavasztul őszig elildegélnek a szabad
határba, sóskán, meg lopott gyümölcsön; de télen mind
éhes, oszt mind fedél alá kívánkozik.

Hanem hát nem baj no! maj csak lesz valahogy;
mer bezony feődolog a rend, esend, no meg a csitt!

R Á T K A Y.

Sétatéren *Rátkay*,

A vén fákat ássa ki;

De ujra elülteti;

Ez az öröme neki.

Folytonosan farag, fúr

És kapálgat ez az úr.

Nagyon sokat akarna,

De nem bírja a karja.

A fejét megvakarja,

Magát folyton zavarja.

Ha lenne sok ily legény,

Lehetne még rá remény,

Hogy e nemes, nagy város,

Nem lenne poros, sáros.

De egy ember mit tehet?

Bizony nagyon keveset.

Akkor volna valami,

Ha mind akként állna ki,

Miként Juszuf *Rátkay*.

B A J V A N.

The Misska! Rügthön fhagjál be az ócska khutsiba
a khét pharadás; osztbán szholadj át a medjei fűh-
daktarért; mert a fheleshigemnek bajja thürthint.

— De kérem alásan árendás ur; a kocsinak, meg
a parádésoknak is baja történik, ha az a *csupahús*
fődoktor arra a gyenge féderre ráül; jobb vóna tán,
aszt a *sovány* kirurgust kihozni; a tán nem lenne
olyan nagy tere; oszt a lovak se akadnának el a
gáton.

Jól van, hát ne hozd edjiket se! hanem phakald
fel a khis *Phoskásné*, a diplomántot; de osztbán
sak shiess; mert bajjj van!

TÖRVÉNYSZÉKI CSARNOK.

— Tosvány István ügyvéd ur perbeszédeiből. —

Tekintetes királyi törvényszék

Ügyfelem *Tenyeres Károly talpasi* lakos nevében követelem a kilencz *ürü* három évi *szaporúságát*; továbbá a tizenöt *kappan* közép számítás szerinti *tojását*: végre a négy *ökörnek* a tavaszi *borjuját*.

Tisztelettel:

Tosvány István m. k.,
felperesi ügyvéd.

SZAVÁN FOGTA.

— Nagyságos asszonyom! Az özneknak vannak ilyen apró lábai.

— Na, akkor nagyon kevés bőr kell egy pár cipőre és remélem, hogy nekem ezután olcsóbban dolgozik.

E L L E N T É T E K.

Különös dolog, hogy Nagyváradon a kiflik *lesoványkodnak*; a pékek pedig *meghíznak*.

JAVITHATLAN PACZIENS.

— Kedves Szomjas ur! Már megint a kancsó mellett találok? Hányszor megmondtam már, hogy önnek határozottan árt az ital és minden pohár bor, egy szeg az ön koporsójához.

— Tudom édes doktor ur, tudom; sőt meg is vagyok győződve róla, hogy halálom után olyan lesz a koporsóm a sok szegtől, mint egy *tövises disznó*; de azért én a borról leszokni még sem tudok.

Smüle tanul.

Ücsém! Minek jötöd the a jánoknak a förtjeit a madájlonba? Hasznasabb, ha a helyett üsszeszeded jotányosan a liba thullat, vadj a birka japjó.

Smöhle! Az andjalak *szheminél* is irthikesebb, tsábitóbb a thiszta bóza *szheme*.

Fijóh! Eredj vadászni és ne phazarald a thültés nyólra, hanem lüjjél edj nóbia thigrist, mert annak legdrágább a büre.

The khüjök! Valahodj khine kheresztelkedj; mert láthad a bar is rosszabb, ha meg kheresztelik. Smöhle thonójj!

A szerkesztő postája.

Es Ernyő. Válogattunk a legujabb sütésből. Csak jobb szeretnénk valami *eredetit*: Telik onnan. Födolog, hogy rövid és csatánós legyen. Ezek között van egy néhány *pikáns* is. Legyünk néha kegyesek és szemérmesek. Különben kívánsága szerint cselekszünk; csak hogy az ember maga iránt elnézőbb, mint más. — **Czinke.** Jaj öcsém! de gyengén czinczog; nem mehetünk lépére, bármily szépen kér. — **K. S. L.** (Budapest.) Fátyolt reá! — **A gyep** szerkesztőjének. Először is gratulálunk; azután pedig azt kérjük, hogy mi lesz? Nincs csunyasabb dolog, mint a lustaság! Terem ott a tárgyaláson elég gomba. Röviden, ízletesen, fel lehetne tálni. — **Házó.** (H. Z.) Binye.

A kiadóhivatal izenete.

Felkérjük azon t. előfizetőinket, kiknek előfizetése lejárt, hogy azt megújítani és a negyedévi díjat hozzáunk beküldeni sziveskedjenek; nehogy a lap szétküldésében fennakadás álljon elő.

Tisztelettel:

a „BAGOLY“ kiadóhivatala.

H I R D E T É S E K.

3 ÓRA ALATT KÖKEMÉNYRE SZÁRADÓ

legfinomabb borostyán

SZOBAPADLÓ-LAG

I. Schramm Christoph-féle 1 kg dobozban 1 frt 20 kr.
Schramm és Hörner-féle 1 kg dobozban 1 frt 10 kr.
Chitz és Meller-féle --- --- --- --- --- frt 90 kr.

KAPHATÓ

BERKES BERTALAN-nál

NAGYVÁRAD, Zöldfa-utca 33. sz.

Minták ingyen és bérmentve.

➡ VIDÉKI MEGRENDELÉSEK
gyorsan és pontosan eszközöltetnek.

Szabadalmazott cserépkályha.

— A téli idény közeledtével, addig is, míg részletes **árjegyzéke**met közrebocsátom, felhívom a t. közönség becses figyelmét

a Sipos-féle rendszerű szabadalmazott közép-légvonatu (közép-hőáramu)

cserépkályháimra,

melyeket a legcsinosabb és legtartósabb kivitelben és színezésben folyton nagy választékban raktáron tartok, s melynek hasznosítási jogát **Magyarországra** megszereztem.

Ezen kályhák előnye a cserépkályhákénál tapasztalt *kellemes és egészséges hőáramlás*on felül, **a szoba gyors f elmelegítésében, az elért hőfok állandó megtartásában, különösen pedig egyéb cserépkályhákhoz képest**

a tüzelő anyag nagy megtakarításában nyilvánul.

Az ily rendszerű kályhák ezen előnyei gyakorlatilag már bebizonyították.

Ily rendszerű kályhákat közelebb a következő nagyérdemű megrendelőknél állítottam fel, illetve a felállítás folyamatban van:

Nagyságos főtitelendő gör. kath. káptalan kanonoki épületeiben 8 darabot, nagyságos Des Echerolles Kruspér Károly urnál, a nagyváradi gazdasági és iparbanknál 3 darabot, tekintetes Pallay Lajos és Sztj József ügyvéd uraknál 2—2 darabot, tekintetes Sztavernik Ferencz urnál 3 darabot, nagytiszteletű Széll Kálmán esperes, Bőszörményi Lajos ev. ref. lelkes, tekintetes Nagy Márton főszolgabíró urnál Nagy-Szalontán, hol egy példány már a múlt nagy télen használatban volt s a várakozásnak rendkívüli meglepedésre felelt meg. Nagyságos Schwarcz Jakab urnál 2 darabot s több helyen.

Az árak a nyújtott előnyök dacára mérsékeltek, úgy, hogy a megtakarított tüzelő anyag értéke az árkülönbözetet már e tél folyamán fedezi. Ezen kívül a régi rendszerű csinos és tartós cserép kályhákat jutányos áron szállítom. A raktár **Palkovics Imre kereskedése Főutca Rimanóczy-ház** a nemzeti Cassino átellenében, hol a kívánt felvilágosítások készséggel adatnak. Mély tisztelettel

Nagyvárad, 1891. szept. 12.

RIMANÓCZY KÁLMÁN.

HETILAPOKAT ÉS FOLYÓIRATOKAT,
KÖNYVEKET,

ÜZLETI KÖRLEVELEKET, ÁRJEGYZÉKEKET,

RECLAMOKAT, FALRAGASZOKAT

ÉS

GYÁSZJELENTÉSEKET

FORGALMI KIMUTATÁSOKAT,

MEGHIVÓKAT ÉS BELEPTI JEGYEKET,

ÁR- ÉS ÉTLAPOKAT,

TÁBLÁZATOS IRODAKÖNYVEKET,

NÉVJEGYEKET,

CZÉGES LEVÉLPAPIRT

ÉS

BORITÉKOT,

SZÁMLÁKAT,

ÉS MÁS ITT ELŐ NEM SOROLT

NYOMTATVÁNYOKAT

GYORSAN,

IZLÉSESEN

ÉS

JUTÁNYOS ÁRON

KÉSZIT

LANG JÓZSEF NYOMDÁJA NAGYVÁRADON.

RAKTÁRON TART

IRÓ-

ÉS

NYOMDAPAPIROKAT,

NÉVJEGYEKET,

LEVÉLPAPIRT

ÉS

BORITÉKOT,

GARTON PAPIROKAT

A LEGNAGYOBB VÁLASZTÉKBAN.

*

EGYHÁZI NYOMTATVÁNYOK.

†

BIZOMÁNYBA VESZ VAGY KIAD

KÖNYVEKET ÉS RÖPIRATOKAT.

HIRDETÉSEKET

VALAMINT ELŐFIZETÉSI PÉNZEKET ELFOGAD

A „NAGYVÁRAD” NAPILAP

ÉS MÁS LAPOK SZÁMÁRA.

•••••

RAJZOK ÉS ÁBRÁK KÉSZÍTETÉSÉT GYORSAN ÉS JUTÁNYOSAN ESZKÖZLI.